

Rugăciunea lui Simeon (al 2-lea)
"Acum slobozeste pe robul Tău în pace"
(14/02/2021)

Când neprihănitul Simeon l-a ținut pe Pruncul Sfânt în brațe la Templul din Ierusalim, el și-a închinat sufletul înaintea Atotputernicului Dumnezeu, glorificând măreția Divinității Sale cu aceste cuvinte:

*" Acum slobozeste pe robul Tau ,dupa cuvantul Tau ,in pace,
Ca ochii mei văzura mântuirea Ta ..."*

În predica anterioară, am început examinarea cântecului (Laudă) al lui Simeon prin evidențierea a două teme majore care pot fi găsite în text. Continuăm acum cu o a treia, care este **dorința de a pune capăt în mod pașnic călătoriei noastre pământești, permițând sufletelor noastre să intre în împărăția cerească.**

Onorabilul Simeon a fost considerat demn să-L vadă pe Hristos Salvatorul și, ca rezultat, a simțit că munca sa în lume s-a terminat. Când a venit timpul ca el să treacă din această viață la cea veșnică. De la decadere la înaltare. Aceasta este ceea ce el cere spunând "*Doamne, acum îl lași pe robul Tău să plece în pace, potrivit cuvântului Tău.*" Această "plecare" este călătoria pe care toate sufletele trebuie să o facă atunci când vine momentul. Nici unul dintre noi nu poate decide unde sau când se va întâmpla acest lucru, dar în schimb așteptăm cu răbdare ceasul în care Domnul ne va lăsa să plecăm. De aceea, Simeon îi cere Domnului să îl "lase să plece", pentru că știe că numai Dumnezeu decide când slujitorii Săi vor părăsi această lume.

Simeon și-a deschis cu recunoștință inima lui Dumnezeu, după ce a primit împlinirea făgaduței lui Dumnezeu. Fiind foarte bătrân, el a simțit deja că sfârșitul său este aproape, pentru că ceea ce si-a dorit toată viața lui s-a realizat. Nu mai avea ce să facă, așa că a putut părăsi această lume fără tulburare, frică și cu pace totală în inimă. Același lucru se întâmplă cu fiecare persoană care l-a cunoscut pe Hristos și trăiește în comuniune cu El. Ei nu se tem de această călătorie, iar pentru ei există cuvântul Domnului: "*Cuadevarat,adevarat zic voua :Cel ce asculta cuvantul meu si crede in Cel ce M-a trimis are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viață*" (Ioan 5:24). Sfântul Apostol Pavel împărtășește dorința lui Simeon, așa scrie în Filipeni:"sa fii impreuna cu Hristos si aceasta este cu mult mai bine" (Filipeni 1:23).

Să ne amintim, de asemenea, modul în care sfântul nostru contemporan, vârstnicul Porfirie Kavsokalivitul s-a confruntat cu moartea. Amintindu-și de vremurile în care era grav bolnav, el a spus că alți "oameni obișnuiau să-mi vadă moartea, dar eu m-am dat în seama iubirii lui Dumnezeu... Nu mi-a fost frică de moarte. Unde m-aș duce ,este unde este Hristos... Mă rog să-l iubesc foarte mult pe Hristos, ca să am bucuria iubirii care trimite frica departe" (*Viata si Cuvinte*,p. 522). De asemenea, obișnuia să spună că a merge la viața vesnica este ca și cum ai deschide o ușă și te-ai găsi în camera alăturată, ca și cum ai traversa un pod pentru a ajunge pe partea cealaltă (la fel, p. 633). "Când îl iubești pe Hristos, atunci, în ciuda sentimentului de păcat și de slăbiciunile tale, ai certitudinea că ai biruit moartea, pentru că ești în starea de a fi în comuniune cu dragostea lui Hristos" (la fel, p. 634).

Nu numai sfinții se confruntă cu moartea cu o inimă liniștită. Există mulți alți oameni credincioși în lume care fac același lucru, după o viață de luptă pentru a trăi în conformitate cu voia Lui Dumnezeu. Există o poveste despre cineva care a vizitat o femeie despre care știa că era aproape de moarte. El a fost surprins când a auzit-o spunându-i persoanei care o slujește: "Tinere, să-l tratăm pe domnul _____ cu o bomboană cu această ocazie de bucurie!" Vizitatorul a fost uimit, și a întrebat această femeie grav bolnav ceea ce ea a fost vorba. "Există vești bune despre sănătatea ta, unele îmbunătățiri?" Și ea a răspuns: Pentru bucuria plecării mele; Mă duc la Domnul!" Lumina acestei bucurii putea fi văzută în ochii ei.

Dragii mei frați și dragile mele surori, sunt oameni care intră în panică chiar la menționarea cuvântului "moarte". Pentru cei care s-au îndepărtat de la Hristos și refuză să trăiască după voința Sa, moartea este cu adevărat terifiantă. Pentru creștinul pocăit care îl iubește pe Hristos și se zbate să trăiască conform voinței Sale (merge la biserică, primește Sfânta Împărtășanie și trăiește o viață creștină), astfel de temeri nu le pot atinge. Să mărturisim asta înainte de toate, începând cu noi înșine. Să încercăm să-L iubim și mai mult pe Domnul nostru Iisus Hristos, astfel încât frica de moarte (sau orice altceva) să ne părăsească, deoarece "*In iubire nu este frica, ci iubirea desăvârșită alungă frica.*" (1 Ioan 4:18). Când va veni timpul plecării noastre, nu numai că această teamă va dispărea, dar în locul ei va fi o pace plină de bucurie. La fel ca Simeon și atât de mulți sfinți, vom merge să trăim o viață veșnică cu Hristosul nostru ! Amin.